

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-433)

Dec (2) / 2024

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம் 3
2. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....4
3. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 253)

ஜய முத்திரை

60-2. ஸமுத்தாப்ய கராத் வாமாத்தர்ஜநீம் சண்டபீஜஜாம்

61. தம் ஏவ தக்ஷிணாத் ஹஸ்தாத் ப்ரசண்டஸ்ய நிதர்சயேத்
மத்யமாம் வாமஹஸ்தாத்வை ஸமுத்தாப்ய ஜயஸ்ய ஸா

குறிப்பு – இது ஜயத்திற்கான சண்ட பீஜ முத்திரை ஆகும்.

விஜய முத்திரை

62. தக்ஷிணாத் விஜயாக்யஸ்ய பீஜஸ்ய பரிகீர்த்திதா
வாமச்சநாமிகாம் ப்ராக்வத்க்ருத்வா காங்கஸ்ய வித்ஹி தாம்

குறிப்பு – விஜய முத்திரை ஆகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 398)

6-1-8 திருந்தக் கண்டு எனக்கு ஒன்று உரையாய் ஒண் சிறு பூவாய்
செருந்தி ஞாழல் மகிழ் புன்னை சூழ் தண் திருவண்வண்டுர்
பெரும் தண் தாமரைக் கண் பெரு நீள் முடி நால் தடந்தோள்
கருந் திண் மா முகில் போல் திருமேனி அடிகளையே

பொருள் – காண்பதற்கு இனிமையாக, திருவாய்மொழி (1-8-6) - புலன் கொள்
மாண் - என்னும் வடிவு போன்று, உள்ளங்கையில் கொண்டு
அனுபவிக்கலாம்படியாக, சிறிய வடிவு கொண்ட பூவைப்பறவைகளை! செருந்தி
என்பது முதலான பலவிதமான மலர்களால் சூழப்பட்டு, காண்பவர்கள்
களைப்பைப் போக்கவல்லதாக உள்ள திருவண்வண்டுரில், மிகவும் விசாலமான
குளிர்ந்த தாமரை போன்ற திருக்கண்களையும், இந்த விச்வம் என்ற இராஜ்யத்தின்
சக்ரவர்த்தி என்பதை மறைமுகமாக வெளிப்படுத்துவதான நீளமான
க்ரீடத்தையும், நன்கு வளர்ந்துள்ள நான்கு திருத்தோள்களையும், கருமையான
நிறம் கொண்ட உறுதியான பெரிய மேகம் போன்றுள்ள திருமேனியும் கொண்ட
ஸ்வாமியையும், அவனுடைய எண்ணங்களையும் நன்றாகக் கண்டு, அவனுடைய
எண்ணங்களை அறிய ஆசை கொண்டுள்ள எனக்கு, ஒரு மறுமொழி
கூறுவீர்களாக.

அவதாரிகை - சில பூவைகளைக் குறித்து, மீண்டு வந்தெனக்குச் சொல்லலாம்படி ஒரு மறுமாற்றம் கேட்டு வந்து சொல்லவேணுமென்கிறாள். காணவொண்ணாமைக்கு வேண்டும் ஹேதுக்களைச் சொல்லி வைத்துத் திரியவும், திருந்தக் காணுங்கோள் என்கிறாளிறே.

விளக்கம் - ஒரு சில பூவைப்பறவைகளை நோக்கிக் கூறுகிறார். “அங்கு சென்று மீண்டும் இங்கு திரும்பியவுடன் எனக்கு மறுமொழி உரைக்கும்விதமாக அவனைத் தெளிவாகக் கண்டு, அவனிடம் ஒரு மறுமொழியை நீங்கள் கேட்டு வரவேண்டும்”, என்கிறாள். “அவனை அது போன்று தெளிவாகக் காண இயலாமல் போவதற்கான சில காரணங்களையும் உரைத்து, மீண்டும் நன்றாகக் காண்பீர்களாக”, என்கிறாள். “திருந்தக் கண்டு” என்பதற்குக் கடந்த பாசுரத்தில் இரண்டு பொருள்கள் கூறப்பட்டன. அவற்றை இங்கு மீண்டும் இங்கு கூறலாம் அல்லவோ? அதனை விடுத்து இங்கு “மீண்டும் வந்து எனக்கு உரைக்கலாம்படி தெளிவாகக் கண்டு வரவேண்டும்” என்று கூறுவதன் காரணம் என்ன? இதனையே “காணவொண்ணலாமை” என்று தொடங்கி கூறுகிறார். அவனை அது போன்று தெளிவாகக் காண இயலாமல் போவதற்கான காரணங்கள் என்ன என்றால், “பெருந்தண்டாமரைகண்” போன்றவை ஆகும். “காணவொண்ணாமைக்கு வேண்டும் ஹேதுக்களை திரியவும் சொல்லி வைத்து” என்று அவதாரிகையில் உள்ளதை வரிசைப்படுத்த வேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (திருந்தக் கண்டு) நான் சொன்னவடையாளத்திலொன்றும் குறையாமற் காணுங்கோள், உங்களுக்கென்று காணாதே, பிறர்க்குச் சொல்லலாம்படி காணுங்கோள். (எனக்கு) உங்கள் சொற்கேட்டு தரிக்கவிருக்கிறவெனக்கு. (ஒன்றுரையாய்) எனக்கவன் படிகளெல்லாம் சொல்ல வேண்டா, ஒன்று சொல்லவமையும். போகத்துக்கன்றே யிவள் தேடுகிறது. ஸத்தை நோக்குகைக்கிறே பார்க்கிறது. “யாநி ராமஸ்ய சிஹ்நாநி” என்றால், உள்ளபடியெல்லாம் சொல்லவற்றாயிருக்கை. அத்தலையைத் திருந்தக் கண்டு எனக்கொன்று சொல்லென்னவுமாம். எனக்காகவொன்று சொல்லென்னவுமாம். ஆக, இவ்விரண்டாலும் ஆசார்யன் வார்த்தை கேட்டு தரித்தல், அவனபிமாநத்தாலே தரித்தலொழிய வேறொன்றில்லையென்றபடி.

விளக்கம் – (திருந்தக் கண்டு) - காண்பதில் தெளிவு என்பது என்ன என்பதைக் கூறுகிறார். நான் கூறிய அடையாளங்களில் ஒன்றையும் விடாமல் காண்பீர்களாக. ஒன்று விடாமல் காண்பதற்கான பயன் என்ன என்றால், உங்களுக்காக என்று காணாமல், மற்றவர்களிடம் இவை பற்றிக் கூறவேண்டும் என்ற தன்மையுடன் காணுங்கள். (எனக்கு) - உங்களுடைய மறுமொழி கேட்ட பின்னரே தரித்திருத்தல் என்னும் நிலையில் உள்ள எனக்கு. (ஒன்று உரையாய்) - எனக்கு அவனுடைய விதங்கள் குறித்து அனைத்தையும் நீங்கள் கூற வேண்டாம். ஒன்று கூறினால் மட்டுமே போதுமானது. ஆனால் இவ்விதம் ஏதேனும் ஒன்று மட்டுமே கூறினால் இவளுக்குப் போதுமானதோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவள் இனிமைக்காகவும் இன்பத்திற்காகவும் அவனைத் தேடவில்லை, தனது இருப்பானது நிலைப்பதற்காக மட்டுமே தேடுகிறாள் என்பதால், போதுமானது ஆகும். ஸுந்தரகாண்டம் (34-3) – யாநி ராமஸ்ய சிஹ்நாநி - இராமனின் அடையாளங்கள் என்ன – என்று கேட்டால், உள்ளது உள்ளபடி அனுமன் கூறியது போன்று, அவனை நீங்கள் தெளிவாகக் கண்டு எனக்கு ஒரு சொல் கூறுவீர்களாக. இங்கு மூன்றுவிதமான பொருள்கள் கூறப்பட்டன. “எனக்கு அவனிடமிருந்து மறுமொழி கேட்டு வந்து உரைப்பீர்களாக” என்றும், “அவனுடைய அடையாளங்களில் நீங்கள் கண்ட ஏதேனும் ஒன்றை உரைப்பீர்களாக” என்றும், “எனக்காக ஈச்வரனிடம் ஒரு சொல் உரைப்பீர்களாக” என்றும் மூன்று பொருள்கள் கூறப்பட்டன. ஆசார்யனுடைய சொற்களைக் கேட்டு உயிர் தரித்தல் அல்லது ஆசார்ய அபிமானத்தால் உயிர் தரித்தல் ஆகியவற்றைத் தவிர வேறு வழி இல்லை என்பது கூறப்பட்டது; பூவைப்பறவையை ஆசார்யனாகக் கொள்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஒண் சிறு பூவாய்) உங்களொருப்பாடு கண்டேனுக்கு நான் அபேக்ஷிக்கை மிகையாயிருந்ததீ! பிறர் காரியம் செய்ய வடிவு கொண்டாற்போலே யிராநின்றதீ! உங்களுத்யோகம். (சிறு பூவாய்) கடல் கடக்கும்போதொரு வடிவாய், எதிரிகள் படைவீட்டில் புகும்போதொரு வடிவாயிருக்க வேண்டாதபடி காணுமிவற்றின் வடிவில் லாகவமிருக்கிறபடி. ஒண்மை - கண்டு கொண்டிருக்கவேண்டும் அழகு; (செருந்தி யித்யாதி) அவன்பாடு செல்லவேண்டாதே, போக ஸ்தாநமே யமைந்திருக்கை. வாராமை யவன் குற்றமன்று, நிலப்பண்பு கிடிகோள். (செருந்தி ஞாமூல் மகிழ் புன்னை சூழ்) காற்கட்டொன்றிரண்டாகிலன்றோ வரலாவது; அவை நாலுபாடும் சூழ்ந்து நிற்க

அவனாலே வரப்போமோ. ஒரு திக்குக்கொன்றே அமைந்திருக்கிறது காணும். ஞாழல் - பசுமை நிறமாயிருப்பதொரு லதா விசேஷம். (பெருந்தண்டாமரைக்கண்) போக்தாக்களவல்லாதபடி பெருத்து ச்ரமஹரமாய்; விகாஸம், செவ்வி, குளிர்ந்தி, பரிமளம் தொடக்கமானவற்றை யுடைத்தாயிருக்கை.

விளக்கம் – (ஒண் சிறு பூவாய்) - உங்களுடைய கடமை உணர்ச்சியைக் கண்டு எனக்கு உங்களிடமிருந்து இந்த உதவியை எதிர்பார்த்தல் என்பது எனக்கு மிகையாகத் தோன்றவில்லை. மற்றவர்களுடைய செயலைச் செய்வதற்காகவே நீங்கள் வடிவம் கொண்டது போன்று உள்ளது. இதுவே உங்களுடைய உத்யோகமாக உள்ளது. (சிறு பூவாய்) - அனுமனைப் போன்று ஸமுத்தரம் கடக்கும்போது ஒரு வடிவமும், எதிரிகளுடைய வீட்டில் புகும்போது வேறு ஒரு உருவமும் எடுக்கவேண்டாதபடி, இவற்றின் உருவம் அமைந்துள்ளது; இதன் மூலம் அனுமனிடமிருந்து இவற்றை வேறுபடுத்தினார். ஒண்மை என்பது இவற்றின் அழகைக் கண்டு கொண்டிருக்க வேண்டும்படியாக உள்ளது என்பதைக் கூறுகிறது. (செருந்தி இத்யாதி) - அவனுடைய அவயவங்களைக் காணும் நிலைக்குக் கூடச் செல்லவேண்டாம், அவன் உள்ள இனிமையான இடமே போதுமானது. இங்கு அவன் வராமல் உள்ளது என்பது, அவனுடைய குற்றம் அல்ல; அது அந்த இடத்தின் தன்மையால் ஆகும். (செருந்தி ஞாழல் மகிழ் புன்னை சூழ்) - அவனை அங்கிருந்து செல்லவிடாமல் கட்டி வைத்திருப்பது ஒன்று அல்லது இரண்டு என்றால், அவன் அவற்றை மீறி வர இயலும்; ஆனால் நான்கும் சூழ்ந்திருக்க வர இயலுமோ? செருந்தி என்றால் கோங்கு மரங்கள். அவை நான்கு திசைகளிலும் ஒவ்வொன்று அமைந்துள்ளன. ஞாழல் என்றால் பசுமை நிறத்தில் உள்ள ஒரு கொடி வகையாகும். (பெருந்தண்டாமரைக்கண்) - இப்படிப்பட்ட இனிமையை அனுபவிப்பவர்களுக்கு இவை அனைத்தும் தேவை இல்லை, ஒன்று இரண்டே போதுமானது ஆகும்; இவ்விதமாக அளவற்ற இனிமை பெருகி, களைப்பைப் போக்குவதாக உள்ளது. மலர்ச்சி, அழகு, குளிர்ச்சி, பரிமளம் தொடங்கி பலவும் பொருந்திய நிலை.

வ்யாக்யானம் - (பெரு நீண்முடி) உபயவிபூதிக்கும் கவித்த முடியை யுடையவனென்னுதல், உபயவிபூதி யோகத்துக்கும் மேலேயிறே யவ்வூர்க்குக் கடவனென்னுதல். அன்றியே, “ஸா ஜநகாத்மஜா” என்று கொண்டுவள் தன்னைத்

தோற்பித்துச் சூடின முடியென்னுதல். (பெருநீள்) பெரிய வளர்த்தி. (நாற்றடந்தோள்) அவளையணைந்து அத்தாலே கல்பக தரு பணைத்தாப் போலேயிருக்கிற. நாலாய்ச் சுற்றுடைத்தாயிருக்கிற திருத்தோள். (கருந்திணித்யாதி) கறுத்துத் திண்ணியதாயிருப்பதொரு மஹாமேகம் போலேயாயிற்று வடிவிருப்பது. அன்றிக்கே, ச்ரமஹரமான நிறத்தையுடைத்தாய், ஸ்த்திரமாய் அபரிச்சேத்யமான மேகம் போலே இருக்கும் வடிவு. நிறமித்தனையுங்கிடர் மேகத்துக்கொப்பு, அகவாயில் திண்மையிவர்க்குத் தன்னேற்றம். கறுத்து அகவாய் திண்ணியதாயிருப்பதொரு மேகம் பெறிலாயிற்று யிவர்க்கொப்பாவது நேரே. (திருமேனியடிகளையே) வேறொன்று சொல்ல வேண்டாதபடி வடிவு கண்டபோதே “இவனே இதுக்கெல்லாம் கடவன்” என்று தோற்றும்படியிருக்கை; அன்றிக்கே, அவ்வடிவைப் படைத்துத் தமக்கென்றிருக்கிற ஸ்வாமிகளை.

விளக்கம் - (பெரு நீள் முடி) - “பெரு நீள் முடி” என்பதற்கு மூன்றுவிதமான கருத்துக்கள் கூறப்பட்டன. இரண்டு விபூதிகளுக்கும் நாதன் என்பதை உணர்த்தும்விதமாக, கவித்த திருமுடியைக் கொண்டவன். இந்த இரண்டு விபூதிகளுடைய சேர்த்தியைக் காட்டிலும் மேலாக அவனுக்கு இந்த ஊரின் சேர்த்தி உள்ளது. அல்லது ஆரண்யகாண்டம் (37-108) - யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா - எந்த இராமனுக்கு ஜானகி மனைவியாக உள்ளாளோ, அவனுடைய பெருமையை அளவிட இயலாது - என்று இவள் தன்னை வெளிப்படுத்தக் கூடிய திருமுடி என்றும் கூறலாம். (பெரு நீள்) - பெரிய வளர்த்தி. (நால் தடந்தோள்) - அவனை அணைத்துக் கொள்வதால் கற்பக மரத்தின் கிளைகள் போன்றுள்ள. (நாலாய்) - நான்காக உள்ள திருத்தோள்கள். (கருந்திண் இத்யாதி) - கறுத்து பெரியதாக உள்ளதோடு பெரிய மேகம் போன்று வடிவம் உள்ளது. அல்லது, காண்பவர்கள் களைப்பைப் போக்குவதாக உள்ள நிறம் கொண்டதாக, நிலையாக நிற்பதாக, அளவிட இயலாதபடி உள்ளதாக இருக்கும் மேகம் போன்றுள்ள வடிவு. நிறம் போன்ற பலவும் மேகத்திற்கு ஒப்பாக உள்ளது; அவனுடைய திருவுள்ளத்தில் உள்ள பெரிய தன்மையானது இவரைக் குறித்து உள்ளதால், இவருக்கு ஏற்றம். கறுத்து, திருவுள்ளம் விசாலமாக இருக்கும் மேகம் என்று இருந்தால் மட்டுமே இவளுக்கு ஒப்பாகும். (திருமேனியடிகளையே) - வேறு ஏதும் கூற வேண்டாதபடி, வடிவத்தைக் கண்ட அந்த நேரத்திலேயே, “இவனே இவை அனைத்திற்கும்

பொருத்தமாக இருக்கக்கடவன்” என்று தோன்றுபடி இருத்தல். அல்லது, அப்படிப்பட்ட வடிவத்தைக் கொண்டவனாக, தனக்காகவே நிற்கும் ஸ்வாமியை.

6-1-9 அடிகள் கை தொழுது அலர் மேல் அசையும் அன்னங்காள்
விடிவை சங்கு ஒலிக்கும் திருவண்வண்டுர் உறையும்
கடிய மாயன் தன்னை கண்ணனை நெடுமாலைக் கண்டு
கொடிய வல்வினையேன் திறம் கூறுமின் வேறு கொண்டே

பொருள் – தரையில் கால்கள் பாவாத காரணத்தால் ஏற்பட்ட கர்வத்தால், மலர் மீது, தூங்குகின்ற மெத்தையில் உள்ளவர்கள் போன்று, காற்றுவாக்கில் அசைகின்ற அன்னங்களே! விடிந்ததைக் குறிப்பதாக உள்ள சங்கின் முழக்கங்கள் நிறைந்துள்ள திருவண்வண்டூரில் வசிப்பவனும்; தான் செய்து முடிக்கவேண்டிய கார்யத்தில், தனக்கு முன்பாக உள்ளவர்களைக் காட்டிலும் முற்பட்டு நிற்கும் கடுமையானவனும்; அந்த அளவிற்கு எல்லை காண இயலாதபடி அடியார்களால் ஏவப்படும்படியாக பவ்யமாக உள்ளவனும்; அதற்குக் காரணமாக அமைந்துள்ள வியக்கவைக்கும் மயக்கத்தை அடியார்களிடம் கொண்டவனும் ஆகிய அவனை, உங்களுடைய பெருமை காரணமாக மேம்போக்காக எண்ணாமல், உள்ளத்தால் நீங்கள் கண்டு, அவனுடைய திருவடிகளைக் குறித்து கைகளைக் குவித்து வணங்கி; எல்லை காண இயலாத பரிதாபத்திற்குக் காரணமும், மிகவும் வலிமை கொண்டதும், காதல் ரூபமாக உள்ளதும் ஆகிய பாபம் நிறைந்த எனது தன்மைகளை, அவன் தனியே உள்ளபோது அவனிடம் கூறுவீர்களாக.

அவதாரிகை - சிலவன்னங்களைக் குறித்து, ஏகாந்தத்திலே “ந கச்சிந்நாபராத்யதி” என்பார் முன்பாக என்னிடையாட்டத்தை அறிவியுங்கோள் என்கிறாள்.

விளக்கம் – சில அன்னங்கள் நோக்கி, “அவன் தனிமையில் உள்ளபோது, அவனிடம், ‘ந கச்சித் ந அபராத்யதி - குற்றம் செய்யாதவர்கள் யார் உள்ளனர்’ என்று கூறும் பெரியபிராட்டியார் முன்னிலையில், எனது தன்மைகளைக் கூறுவீர்களாக”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (அடிகள் கைதொழுது) திருவடிகளைக் கையாலே தொழுது. அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத செயலைச் செய்து. (அடிகள் கைதொழுது - கூறுமின்) நீங்களும் பரக்கச் சொன்னிகோளாய் அவனும் பராக்கடித்திருந்தானாகையன்றிக்கே, செவிப்படும்படி பண்ணிச் சொல்லுங்கோள். வரவுதாழ்த்தென்னா, வஸ்து வஸ்த்வந்தரமாகாதிநே. வந்தேறியான ப்ரணயித்வத்திலிநே சிறிது நமுவ நிற்கலாவது, ஸ்வரூபாந்தர்க்கதையான க்ருபைக்கழிவில்லையிநே. அது ஸத்தையுள்ளதனையும் விலை செல்லுமிநே.

விளக்கம் - (அடிகள் கைதொழுது) - அவனுடைய திருவடிகளை உங்களுடைய கரங்களால் தொழுது, அவனால் மறக்க இயலாத செயலைச் செய்து. (அடிகள் கைதொழுது - கூறுமின்) - நீங்கள் விரிவாக உரைத்தபோதிலும், அவனும் ஒரு வேகத்தில் இருந்தாலும், அதனை மாற்றி, அவன் கேட்கும்படியாக உரைப்பீர்களாக. இதனைக் கேட்ட அன்னங்கள் இவளிடம், “உன்னைத் தவிர்த்துச் சென்றவன், நாங்கள் சென்று தொழுதால் வருவானோ?”, என்றன. இதற்கு இவன், “வரவு காலம் தாழ்ந்தது என்பதால், ஒரு பொருள் வேறு ஒரு பொருளின் தன்மையை எடுக்குமோ? தான் வந்து சேர்ந்ததான, அந்த இடத்தின் மீது உள்ள ஈடுபாடு போன்றவை காரணமாக சற்று நழுவி நிற்கிறான். அவனுடைய ஸ்வரூபத்தில் உள்ளதான க்ருபையானது மாறாது அல்லவோ? அது உள்ளவரை எண்ணியது நடக்கும்”, என்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - (அலர்மேலசையுமன்னங்காள்) நான் பூக்காணவிறாய்க்கும் படியாயிருக்க, உங்களுக்குப் பூவிலே கால்பொருந்துகை போருமோ? நான் தரைக்கிடைகிடக்க, உங்களுக்கிது போகமாய்த் தலைக்கட்டுமோ? என்னையும் “மென்மலர்ப்பள்ளி” பொறுப்பித்தாலன்றோ உங்களுக்கிது போகமாவது. (அலர்மேலசையுமன்னங்காள்) உங்கள் செயலுக்கவனால் வாராதொழிய வொண்ணாது. உங்களுக்குச் சேர்த்தல்லது ஸ்வரூப ஸித்தியில்லை. ஆனபின்பு, நானிக்கிடைகிடக்க ப்ராப்தியுண்டோ? ஸம்சலேஷத்தாலே பூவிலே அசையா நின்றுள்ள அன்னங்காள்!

விளக்கம் – (அலர்மேல் அசையும் அன்னங்காள்) - நான் மலர்கள் நிறைந்த மஞ்சத்தைக் காண்பதற்கு எண்ணியபடி உள்ளபோது, உங்களுக்கு, மலர்கள் மீது கால்கள் பொருந்துவது ஏற்றதாகுமோ? நான் தரையில் கிடக்க, உங்களுக்கு இந்த மலர்ப்படுக்கை இன்பமாக முடியுமோ? என்னையும் திருவாய்மொழி (9-9-4) - மென்மலர்ப்பள்ளி - மென்மையான மலர்ப்படுக்கையில் சேர்த்தால் அல்லவோ உங்களுக்கு இந்த மலர்ப்படுக்கை இன்பமாக இருக்கும்? (அலர்மேல் அசையும் அன்னங்காள்) - “அசை” என்பதற்கு “நடை” என்று பொருள் கொண்டு உரைக்கிறாள்; உங்களுடைய நடையைக் கண்ட பின்னர் அவனால் இங்கு வராமல் இருக்கமுடியாது. என்னை அவனுடன் சேர்த்தால் அல்லாமல் உங்களுடைய ஸ்வரூபம் பெற இயலாது. இவ்விதம் உள்ளபோது நான் இவ்விதம் இருத்தல் என்பது இனியும் உள்ளதா? உங்களுடைய சேர்க்கை காரணமாக அசைந்தபடி உள்ள தாமரையில் உறங்கும் அன்னங்களே!

வ்யாக்யானம் - (விடிவையித்யாதி) புறப்பட்டவாறே சங்கத்வநி செவிப்படுகிறதிறே. இங்குப்போலே கிடக்கிறதன்றேயங்கு, அங்குமிங்குப் போலேயாகில் வாரானோ. விடிவை - விடிவுகள் தோறும். (விடிவை சங்கொலிக்கும் திருவண்வண்டுர்) பகலுமிரவுமாய்க் காணும்வ்வூர் செல்லுகிறது. “ருதாந் பஹூந்” என்கிறபடியே காலம் கூறிட்டு அவ்வோகாலத்துக் கடைத்த உபகரணங்களைக் கொண்டு காணும் அவனநுபவிக்கிறது; இல்லையாகில் “ருதாந்” என்னவேண்டாவிதே, “வத்ஸராந்” என்னவமையுமிதே. (விடிவை சங்கொலிக்கும்) விடியாவிரவிதே யிவளிருக்கிறவிடம். (திருவண்வண்டுருறையும்) விடியாதவூரிலே என்னை வைத்தான், விடியுமூரிலே தானிருந்தான். அவன் யாதோரிடத்திலே நின்றால், அவ்விடம் விடியுமத்தனையிதே. “பகற்கண்டேன் நாரணனைக் கண்டே”னிதே.

விளக்கம் – (விடிவை இத்யாதி) - அன்னங்கள் இவளிடம், “அந்த ஊருக்குச் செல்லும் வழியை நாங்கள் எப்படி அறிவது?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறாள். நீங்கள் புறப்பட்டவுடன் சங்கின் ஒலியைக் கேட்பீர்கள். அந்த ஊரில் சங்கின் ஒலி கேட்டும் என்னும்போது, இவள் உள்ள இந்த ஊரில், சங்கின் ஒலி இல்லையா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறாள். இங்கு போன்று அங்கு இல்லை; அதாவது இங்கு “நீள் இரவாய்” சங்கின் த்வனி இல்லாமல் உள்ளது போன்று அங்கு

இருப்பதில்லை. ஏப்போதும் ஒலித்தபடி உள்ளது. அங்கும் இங்கு போன்று இருந்தால் வராமல் இருப்பானோ? (விடிவை சங்கொலிக்கும் திருவண்வண்டு) - பகலும் இரவும் என இடைவிடாமல் ஒலித்தபடி உள்ளது; இதன் மூலம், காலத்திற்கு ஏற்ற உபகரணங்களைக் கொண்டு அனுபவித்தல் கூறப்பட்டது; இதற்கான ப்ரமாணம் பாலகாண்டம் (77-26) - ருதூந் பஹூந் - பலவிதமாக ருதுக்கள் - என்பதாகும். அதாவது காலத்தை உணர்த்திய பின்னர், அந்தந்த காலத்திற்கு ஏற்ற உபகாரணங்களைக் கொண்டு அனுபவிக்கிறான். இவ்விதம் இல்லை என்றால், “ருதுக்கள்” என்று கூறாமல் “வருடங்கள்” என்று கூறியிருக்கலாம் அல்லவோ? (விடிவை சங்கொலிக்கும்) - இவள் உள்ள இடமோ விடியாமல் நீண்டபடி உள்ள இரவாக உள்ளதாகும். (திருவண்வண்டு உறையும்) - விடியாமல் உள்ள ஊரில் என்னை வைத்தான், விடியும் ஊரில் அவன் இருந்தான். இவள் ஊர் விடியாமல் உள்ளதற்கும், அவன் உள்ள ஊர் விடிவதற்கும் காரணம் என்ன? அவன் எந்த இடத்தில் உள்ளானோ அந்த இடம் விடியும் அல்லவோ? இதற்கு ப்ரமாணம் இரண்டாம் திருவந்தாதி (81) - பகல் கண்டேன் நாரணனைக் கண்டேன் - என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (கடியமாயன்றன்னை) ஆச்ரித விரோதிகளை அழியச்செய்யுமிடத்தில் கண்பாராத ஆச்சர்யத்தையுடையவனை. (கண்ணனை) ஆச்ரிதர்க்குத் தான் கையாளாக நின்று தன்னைக் கொடுக்கும்வனை. (நெடுமாலை) இத்தனையும் செய்தாலும், “ஒன்றும் செய்யப் பெற்றிலோம்” என்னும் வ்யாமோஹத்தை யுடையவனை. அன்றிக்கே, கடிய மாயனென்றது, தன்னைப் பிரிந்தார்படும் நோவறியாத கொடுமையை யுடையவனை. (கண்ணனை நெடுமாலை) பவ்யதை காதசித்தம், முதன்மையேகிடிக்கோள் பெருத்திருப்பது. இனி யெளியனானதுவும் வேண்டிச் செய்தானல்லன், இத்தலையை நலிகைக்காகச் செய்த செயல்கிடிக்கோள்.

விளக்கம் - (கடிய மாயன் தன்னை) - அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழிக்கும்போது, நாம் பார்த்திராத வியப்பை அளிக்கவல்லவன். (கண்ணனை) - அடியார்களுக்குத் தான் உதவி செய்வனாக நின்று, தன்னையே கொடுப்பவன்; (நெடுமாலை) - இந்த அளவிற்கு அனைத்தையும் செய்தபோதிலும், “இவர்களுக்கு

நான் ஏதும் செய்வதற்கான வாய்ப்பைப் பெறுவதில்லையே” என்று மயக்கத்தில் உள்ளவனை. ஸ்வாமி பராசரப்பட்டரின் கருத்தைக் கூறுகிறார்; “கடிய மாயன்” என்றால், தன்னைப் பிரிந்தவர்கள் அடையும் துன்பத்தை அறியாத கொடுமையைக் கொண்டவன் என்று கருத்து. (கண்ணனை நெடுமாலை) – இவன் வேறு ஒரு காலத்தில் வந்தவன் என்றாலும், எளிமை உள்ளது அல்லவோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்; எளிமை என்பது அந்தக் காலக்கட்டத்தில் இருந்தது, இப்போது முதன்மையான தன்மை மட்டுமே உள்ளதைக் காணுங்கள். இப்போது எளிமையாக நிற்பவன் என்று காண்பித்துக் கொண்டாலும், இதன் மூலம் என்னை மேலும், அவனுடைய எளிமையை எண்ணி, மயங்கி, துன்பம் அடைவதாகவே செய்தான் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (கொடிய வல்வினையேன்) நாட்டார்படி யல்லாத பாபத்தைப் பண்ணினேன். அல்லாதார் வினை பகவத் ப்ரத்யாஸத்தியாலே போமிறே, ப்ரத்யாஸத்திதான் பாதகமாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். (திறம்) ஒரு மஹாபாரதமிறே. (கூறுமின் வேறு கொண்டே) செவிப்படாதபடி ஓலக்கத்திலே சொல்லாதே, ஏகாந்தத்திலே சொல்லுங்கோள். அதாவது, அவனுவருமாய் யிருந்தவிடத்திலே சொல்லுங்கோளென்கை. அதாவது “என் திருமார்வற்கென்னை” என்றும், “திருமாலார்க்கென் பிழைத்தாள்” என்றும், “மாதரைத் தம் மார்வகத்தே வைத்தார்க்கு” என்றுமிறே யிவர் தமக்குப் பாசரம். (வேறு கொண்டே கூறுமின்) “ஸீதாஸமக்ஷம் காசுத்தஸ்தம்” என்கிறபடியே, அதை ஜீவிப்பிக்கும் ஸந்நிதியிலே சொல்லுங்கோள். நல்வார்த்தை சொல்லுவாருமவனுமான விடத்தே சொல்லுங்கோள்.

விளக்கம் – (கொடிய வல்வினையேன்) - இந்த ஊரில் உள்ளவர்களுடைய விதம் போன்று அல்லாமல், மிகுந்த பாபத்தைச் செய்தேன். மற்றவர்களுடைய வினைப்பயன் என்பது பகவானை அண்டுவதால் நீங்கிவிடும். ஆனால் பகவானை அண்டுதல் என்பதும் பாதகத்தை ஏற்படுத்தும்படியான பாபம் செய்தேன். (திறம்) - துன்பங்களுடைய கூட்டமானது ஒரு மஹாபாரதம் போன்று பெரிதாக உள்ளது. (கூறுமின் வேறு கொண்டே) - சபையில் இருந்து எனது நிலை அவனிடம் கூறினால், அங்கு எழும் ஒசை காணமாக அவன் செவிகளில் கேட்காது; ஆகவே

தனிமையாக உள்ள இடத்தில் கூறுங்கள். அதாவது, அவனும் பெரியபிராட்டியாரும் மட்டுமே உள்ள இடத்தில் நின்று கூறுங்கள். ஆனால் ஏகாந்தமான இடம் என்பது, அவனும் பெரியபிராட்டியாரும் உள்ள இடம் என்னும் பொருள் தருமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். தூது விடுகின்ற மூன்று பாசுரங்களிலும் இப்படியே கூறுவதால், இங்கும் அது போன்ற பொருளே ஏற்படும். அந்த மூன்று இடங்களாவன: திருவாய்மொழி (6-8-10) - என் திருமார்வற்கென்னை, திருவாய்மொழி (1-4-7) - திருமாலார்க்கென் பிழைத்தாள், திருவாய்மொழி (9-7-6) - மாதரைத் தம் மார்வகத்தே வைத்தார்க்கு - என்பவை ஆகும். (வேறு கொண்டே கூறுமின்) - இவளுடன் அவன் சேர்ந்து நிற்கும்போது உரைத்தால், கார்யம் நிச்சயமாகக் கைகூடும் என்கிறாள்; இதற்கான உதாரணம் ஆரண்யகாண்டம் (15-6) - ஸீதாஸமசஷம் காகுத்ஸ்தம் - லக்ஷ்மணன் ஸீதையின் முன்னிலையில் இராமனிடம் கூறினான் - என்பது காண்க; இதற்கு ஏற்றபடி, அந்தச் சொற்களுக்கு உயிர் கொடுப்பவன் முன்பாகச் சென்று கூறுவீர்களாக. “நகச்சித் ந அபராத்யதி - குற்றம் செய்யாதவர்கள் யாரும் இல்லை” என்னும் நல்ல சொற்களைக் கூறுபவரும் அவனுமாக உள்ள நிலையில் சென்று உரைப்பீர்களாக.

**6-1-10 வேறு கொண்டு உம்மை யான் இரந்தேன் வெறி வண்டினங்காள்
தேறு நீர்ப் பம்பை வடபாலைத் திருவண்வண்டுர்
மாறு இல் போர் அரக்கன் மதிள் நீறு எழச் செற்று உகந்த
ஏறு சேவகனார்க்கு என்னையும் உள்ள என்மின்களே**

பொருள் - உங்களுக்கு இனிமையாக உள்ள மலரின் பரிமளம் சேரும்படியான வடிவம் கொண்ட வண்டுகளே! உங்களை நான் வேறு இனம் என்று எண்ணாமல், உங்களுடைய செய்கையை மட்டுமே தஞ்சம் என்று கொண்டுள்ள நான், எனக்கு இலக்காக உள்ள ஸர்வேச்வரனிடம் செய்யும் ப்ரார்த்தனையை, அவனை என்னிடம் சேர்ந்துத் தரவுள்ள உங்களிடம் செய்கிறேன். தெளிந்த நீரைக் கொண்ட பம்பை நதிக்கு வடகரையில் உள்ள திருவண்வண்டுரில், தனக்கு எதிரில் யாரும் இல்லாதவனாக, யுத்தம் செய்கின்ற அரக்க பிறவி கொண்ட இராவணனுடைய மதில்கள் அனைத்தையும் பொடிப்பொடியாகச் செய்து அழித்து, அதன் மூலம் “செய்யவேண்டியதைச் செய்தோம்” என்று உகந்து நிற்பவனும், தன்னை ஏற்பவன் ஏற்காதவன் என்னும் பாகுபாடு காணாமல், அனைவருக்கும் ஒரே போன்று

ஸம்ருத்தி கொண்ட பராக்கரமம் நிறைந்தவனும் ஆகிய அவனுக்கு, “நான் ஒருவன் உள்ளேன்” என்று கூறுவீர்களாக.

அவதாரிகை - “சில வண்டுகளைக் குறித்து, அவர் இத்தலையில் ஸத்தையுமில்லையென்றிருப்பர், அவளுமுள்ளென்று சொல்லுங்கோ ளென்கிறாள்” என்று ஆளவந்தா ரருளிச்செய்வார். “இத்தலையில்லையாகி லத்தலை யுண்டாகக் கூடாது; பெண்பிறந்தார் காரியமெல்லாம் செய்தோம்” என்று க்ருதக்ருத்யரா யிருக்கிறவர்க்கு, ரக்ஷய வர்கத்திலே நானுமொருத்தியுண்டென்று சொல்லுங்கோ ளென்கிறாள்” என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்வார்.

விளக்கம் - இந்தப்பாசுரத்தின் கருத்தாக ஆளவந்தார் கூறுவது: “ஒரு சில வண்டுகளை அழைத்து, ‘திருவண்வண்டுரில் உள்ள ஸர்வேச்வரன், தான் என்னை நோக்காத காரணத்தால், எனது உயிரை நான் விட்டிருப்பேன் என்று எண்ணியிருக்கக்கூடும். அவனிடம் சென்று, அவளும் உள்ளாள் என்று கூறுங்கள்’, என்று உரைக்கிறாள். இந்தப் பாசுரத்தின் கருத்தாக எம்பெருமானார் அருளிச்செய்வது: ‘நான் இல்லை என்றால் அவளும் இல்லை; நான் இருப்பதால், அவளும் இருக்கிறாள். பெண்ணாகப் பிறந்தவள் விஷயத்தில் அனைத்தும் செய்தோம்’ என்று செய்யவேண்டிய செயலைச் செய்ததாக உள்ளவனிடம், “அவனால் காக்கப்பட வேண்டிய விஷயங்களில் நானும் உள்ளேன்”, என்பதைக் கூறுவீர்களாக.

வ்யாக்யானம் - (வேறு கொண்டு) திக்குக்கள்தோறும் முதலிகளைப் போகவிடா நிற்கச்செய்தே திருவடி கையிலே திருவாழி மோதிரங் கொடுத்துவிட்டாப் போலேகாணும். “விசேஷேண து ஸுகரீவோ ஹநாமத்யர்த்த முக்தவாந்” என்றாற்போலே. (உம்மை) இரந்தார் காரியம் செய்தன்றி நிற்கமாட்டாத உங்களை. (யான்) அவனுடைய முதலிரப்புப் போலேகாணும் இவளதும். (யானிரந்தேன்) அவன்தான் இரக்க இருக்குமவளிறே. இவள் பக்கலிலே தாழநிற்பான் அவனாயிற்று.

விளக்கம் – (வேறு கொண்டு) - இங்கு வண்டுகளை மற்றவற்றிலிருந்து வேறுபடுத்திக் கூறுகிறாள். அதாவது மற்ற பறவைகளைக் காட்டிலும் வண்டுகளானவை நிச்சயமாகத் தனது கார்யத்தைச் செய்து முடிக்கும் திறன் கொண்டவை என்று உறுதி செய்தவளாக உரைக்கிறாள். அனைத்து திசைகளிலும் மற்ற வானரர்களைச் செல்லும்படி அனுப்பினாலும், அனுமனிடம் மட்டுமே தனது மோதிரத்தைக் கொடுத்துத் தூது அனுப்பியது போன்று, வண்டுகளை அனுப்புகிறாள். இதற்கான உதாரணம், கிஷ்கிந்தா காண்டம் (44-1) - விசேஷேண து ஸுகர்வோ ஹநாமத்யர்த்த முக்தவாந் - ஸுகர்வன் அனுமனிடம் சிறப்பான ஒரு செய்தியைக் கூறினான் - என்பது போன்று ஆகும். (உம்மை) - தங்களிடம் விண்ணப்பம் செய்தவர்களுடைய செயலைச் செய்து முடிக்காமல் ஓயாத உங்களை. (யான்) - முதன்முதலில் ஒருவரிடம் யாசித்தபோது, அதாவது மஹாபலியிடம் யாசித்தபோது இருந்த நிலையில் இவளும் உள்ளாள்; அதாவது, மிகுந்த பெருமை கொண்ட இவளும் யாசித்து நிற்கிறாள். (யான் இரந்தேன்) - அவன் தன்னை யாசிக்கும்படியாக உள்ள இவள், இப்போது இந்தப் பறவைகளை யாசித்தபடி நிற்கிறாள். இவள் அவனிடம் யாசித்து நிற்பதே பொருத்தமாக உள்ளது என்னும்போது, அவன் இவளை யாசித்து நிற்பானோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; இவளிடம் அவன் தாழ்ந்து நின்று யாசிக்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - வேறு கொண்டிவற்றை யிரக்க வேண்டுவா னென்னென்னில்; அவற்றிலுமிவை பதஸ்தமாகையாலே; இன்னமொன்று ஸதோபீதியுமின்றிக்கே, வளையத்தே யிருந்து வார்த்தை சொல்லவும்வற்றே; “தேனுண்ணும் வண்டேபோல் பங்கிகள்” என்றும் அவனுக்குத் தலையான த்ருஷ்டாந்தமாகவும் சொல்லுவதி வற்றையிறே. (வேறு கொண்டு உம்மை யானிரந்தேன்) நம்மாசார்யர்கள் வ்யாபக மந்த்ரங்கள் மூன்றிலும் த்வயத்தையே யாதரிக்குமாபோலே; இவைதான் ஷட் பதங்களுமே.

விளக்கம் – பறவைகளை விடுத்து, வண்டுகளான இவற்றை யாசிக்க வேண்டுமோ என்பதற்கு மூன்றுவிதமான காரணங்களை “அவற்றிலும்” என்பது தொடக்கமாக அருளிச்செய்கிறார். அவற்றைக் காட்டிலும் வண்டுகளுக்குக் கால்கள் அதிகம் உள்ளதால் ஆகும்; இது முதல் காரணம் ஆகும். அடுத்த காரணம், அனைவரும் நிற்கும் இடத்திற்கு வண்டுகள் வரவேண்டியதில்லை; அவன் அணிந்துள்ள

மாலைகளில் நின்றபடியே அவனிடம் இவளுடைய சொற்களை கூறவல்லவை ஆகும்; இது இரண்டாம் காரணம் ஆகும். மூன்றாம் காரணம், பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-8-2) – தேனுண்ணும் வண்டேபோல் பங்கிகள் – மதுபானம் செய்யும் வண்டுகள் போன்று சுருண்ட அழகான தலைமுடி – என்பதாக, அவனுக்கு முக்கியமான உதாரணமாக வண்டுகளைக் கூறுவதாலும் ஆகும்; இது மூன்றாவது காரணம் ஆகும். (வேறு கொண்டு உம்மை யானிரந்தேன்) - மேலே கூறப்பட்ட மூன்றுவிதமான காரணங்களை மேலும் விளக்குகிறார். பறவைகளை எடுத்தது ஏன் என்றால், நம்முடைய பூர்வாச்சார்யர்கள் மூன்று வ்யாபக மந்த்ரங்களில், த்வயத்தை மட்டுமே எடுப்பது போன்று ஆகும். ஏன் திருமந்த்ரத்தை எடுப்பதில்லை என்றால், த்வயமானது திருமந்த்ரத்தின் விளக்கம் என்பதால் ஆகும். சரி, வண்டுகளை ஏன் த்வயத்துடன் ஒப்பு நோக்கினார் என்றால், இரண்டிற்கும் ஆறு பதங்கள் அல்லது கால்கள் உள்ளன என்பதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (வெறி வண்டினங்காள்) உங்களுக்கென் கர்யம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதாயிருந்தது. கலவியாலுண்டான வேறுபாடடங்கலும் வடிவிலே தோன்றும்படியாய் யிருந்தது. வெறி - பரிமளம். பரிமளத்தை யுடைத்தாயிருக்கை. தனித்துப் போனாலும் வழிக்கு பாதேயம் போந்திருந்ததீ. உடம்பை மோந்து கொண்டு போகவமைந்து காணுமிருக்கிறது. இனங்காள் என்கையாலே, இவை தனக்குப் பிரிவில்லையிறே. “ஸர்வகந்த:” என்கிற விஷயத்தோடே யணைந்த விவளுக்கு இவற்றின் பரிமளங் கண்டு ஆச்சர்யப்படும்படிகாணும் வாசனையுங் கூட மறந்தபடி.

விளக்கம் - (வெறி வண்டினங்காள்) - நான் தனியாக இருந்து துன்பத்தை அனுபவித்தபடி உள்ளபோது உங்களுக்கு இன்பம் என்பது ரசிக்க இயலாமல் இருக்கும் என்பதால், எனது கர்யம் செய்து முடிக்காமல் உங்களால் இருக்க இயலாது. சேர்க்கையால் உண்டான உடல் மாற்றங்கள் அனைத்தும் உங்களுடைய தோற்றத்தில் புலப்படுகிறது. வெறி என்பது பரிமளம். பரிமளத்தைக் கொண்டதாக உள்ளன. இந்த வண்டுகள் தனித்துச் சென்றாலும், இவை செல்லும் வழிக்கு அந்தப் பரிமளம் அடையாளமாக உள்ளது; அதாவது, இவற்றின் சரீர மணத்தை முகர்ந்து நோக்கிச் செல்வதற்கு ஏதுவாக உள்ளது. இவைகள் பிரிவின்றி கூட்டமாக உள்ளதால் “இனங்கள்” என்று பன்மையில் உரைக்கிறாள்.

உபநிஷத்தில், “ஸர்வகந்த: - அனைத்து நறுமணங்களும் கொண்டவன்” என்பதாகக் கூறப்பட்டவனோடு இவள் சேர்ந்ததால் ஏற்பட்ட நறுமணம் இவளிடமும் உள்ளது அல்லவோ? அதனைக் கொண்டு இவள் தரித்திருக்கலாம் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனை அனைத்துக் கொண்டு இருந்தபோதிலும், அந்த நறுமணத்தையும் விட இவற்றின் பரிமளம் கண்டு இவள் வியந்து நிற்கிறாள் என்று கருத்து. இதனால் அந்த நறுமணத்தையும் மறந்தாள்.

வ்யாக்யானம் - (தேறு நீர்ப்பம்பை) இவ்வூரெல்லையைக் கழிந்தவாறே தெளிந்த பதார்த்தங்களையும் காண்கிறிகோளிறே. இவளிருந்தவிடத்தில் அடையக் கலங்கியிறே கிடக்கிறது. (உபதத்தோதகாந்தய:) “தாபார்த்தனுக்கு நீரிலே விழுந்தால் தாபமாறும்” என்னு மிவ்வாஸனையைக் கொண்டு, “ராம விச்சலேஷத்துக்கும் இது பரிஹாரமாமோ” என்று ஜலத்திலே விழுவதாகக் கொண்டு செல்ல, கரையிலுங் கூடக் கிட்ட வரிதாயிருந்தது. “நிலைநீர்கள்தான் குளிரவற்றோ” என்று பார்த்தார்கள், அவையும்படி யேயாயிருந்தன. (பல்வலாநி ஸராம்ஸிச) வ்ருஷங்களோடு வலிஷ்டாதிகளோடு வாசியற அழியுமாபோலே. இப்படியேயிறே யிவளிருக்கிற விடம்.

விளக்கம் - (தேறு நீர்ப்பம்பை) - நான் உள்ள இந்த ஊரின் எல்லையைக் கடந்த பின்னர் நீங்கள் தெளிவான பொருள்களைக் காண்பீர்கள். காரணம், இவள் உள்ள இடத்தில் இருக்கும் அனைத்தும், இவளைப் போன்றே கலங்கி நிற்கின்றன. இதற்கான உதாரணம் அயோத்யாகாண்டம் (5-9-5) – உபதத்தோதகாந்தய: – மிகவும்கொதிப்பை அடைந்த நதிகள் – என்பதாகும். “தாகம் எடுத்த ஒருவன் தண்ணீரில் விழுந்தால் தாகம் தீரும்” என்பது போன்று எண்ணி, “இராமனைப் பிரிந்ததால் ஏற்பட்ட பிரிவாற்றாமைக்கும் இதுவே பரிகாரம்” என்று கொண்டு, நதியில் விழுவதாக எண்ணிச் சென்றனர்; ஆனால் அங்கு சென்றால், கரையில் கூட வெப்பம் குறைவாகவே இருந்தது என்பதாகவே காணப்பட்டது. அதாவது, “நீர் நிலையில் குளிர்ச்சியாக இருக்கும்” என்று சென்றனர்; ஆனால் அவையும் அப்படியே இருந்தன; சூரிய வெப்பத்தால் என்பதாக அல்லாமல், இராமனுடைய பிரிவாற்றாமை காரணமாக நீர் நிலைகளும் கரைகளும் ஒரே போன்று இருந்தன; அதாவது உயர்ந்தவராகிய வசிஷ்டர் போன்றவர்களும், தாழ்ந்த மரங்கள்

போன்றவையும் ஒரே போன்று பிரிவாற்றாமையில் வாடியபடி உள்ள நிலை; சிறிய குழிகள் மற்றும் பெரிய பள்ளங்கள் என அனைத்தும் இராமனின் பிரிவாற்றாமையால் வாடியபடி அழிந்தன; அப்படியாக இவள் உள்ள இடமும் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் – (வடபாலைத் திருவண்வண்டுர்) வடபாலை - வடபார்ச்வத்திலே. ஊருமாறுமின்ன ப்ரதேசத்தே யென்னுமிடம் நெஞ்சிலேபட்டுக் கிடக்கிறபடி காணும் இவர்க்கு. கடலுக்குத் தென்பாலிருக்கிற பிராட்டியைப் போலேயாயிற்று யிவளிருக்கிற விருப்பு. (மாறில் இத்யாதி) அறிவிப்பார் தாழ்வே; பின்பு விரோதியென்று கிடப்பதொன்றில்லை. (மாறில் போரரக்கன்) வீரப்பாட்டுக்குத் தலையான சக்ரவர்த்தித் திருமகனார் “நமக்கு இவனெதிரியாகப் போரும்” என்று மதிக்கும்படியாகப் பிறந்த பையல். வரபல புஜ பலங்களாலே யெதிரில்லாத போரையுடைய ராவணனையும், அவன் தனக்கரணாக இட்ட மதினையும் துகளாம்படி யழியச்செய்து ஹ்ருஷ்டராயிருக்கிற. (ஏறு சேவகனார்க்கு) எங்குமோர் பேர்பட்ட ஆண் பிள்ளைத் தனத்தையுடையவர்க்கு. (உகந்த) “ருஷிகள் குடியிருப்புப் பெற்றோம். பிராட்டியோடே கூடப்பெற்றோம், லங்கையை விபீஷண விதேயமாக்கப் பெற்றோம்” என்று உகந்த. அல்பம் வரவு தாழ்த்ததென்னா, எதிரிகள் மதித்து மேலெழுத்திட்ட வீரப்பாட்டுக்குக் குறை சொல்லவொண்ணாதினே. “ரதசர்யாஸு ஸம்மத:” என்று வீரர்கள் கொண்டாடின வீரமினே.

விளக்கம் – (வடபாலைத் திருவண்வண்டுர்) – வடக்குத்திசையில். இவர் எப்படி திருவண்வண்டுரைக் குறித்து அறிந்தார் என்றால், “அனைத்தும் அறிந்தவர்” என்பதால், ஊரும் ஆறும் இன்ன இடத்தில் உள்ளன என்று இவருடைய திருவுள்ளத்தில் தோன்றி நிற்கிறது. ஸமுத்திரத்தில் தெற்குக்கரையில் உள்ள ஸீதையைப் போன்று இவளுடைய நிலையும் உள்ளது. (மாறில் இத்யாதி) - ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த கருத்தை கூறுகிறார். ஸீதை உள்ள இடத்தை அறிந்து வந்து உரைப்பது மட்டுமே காலதாமதம்; அதன் பின்னர் விரோதி என்பவர்கள் யாரும் இல்லாமல் போவர். (மாறில் போரரக்கன்) – “மாறில் போர் அரக்கன்” என்று, இராவணனை “போர் அரக்கன்” என்பதாகச் சிறப்பித்துக் கூறியது ஏன் என்றால், வீரத்திற்குத் தலைமகனாகிய இராமன் தனது மனதில், “நமக்கு இவன்

ஏற்ற ஒரு எதிரி” என்று மதிக்கும்படியாகப் பிறந்தவன் என்பதால் ஆகும். தனது வரங்கள் மற்றும் புஜங்கள் ஆகியவற்றின் வலிமை காரணமாக எதிரியே இல்லாதபடி யுத்தம் செய்யவல்ல இராவணனையும், அவன் தனக்கு ஏற்ற அரணாக அமைத்துக் கொண்ட மதில்களையும் பொடியாகும்படியாக அழிந்து மகிழ்கின்ற. (ஏறு சேவகனார்க்கு) - அடிமைத்தனம் கொண்டவனுக்கு. (உகந்த) – “ரிஷிகளுடன் சேர்ந்து வாழப்பெற்றோம். ஸீதையுடன் உள்ளோம். இலங்கையை விபீஷணனுக்கு உரிமையாகச் செய்தோம்” என்று மகிழ்ந்த. “இராமன் சீதையைக் காப்பாற்ற வருவதற்குக் காலதாமதம் சிறிது ஆயிற்று” என்று யாரும் கூற இயலாதபடியாக, எதிரிகளும் மதித்து மேலே புகழ்ந்தபடி நிற்கும் நிலை. பாலகாண்டம் (18-26) – ரதசர்யாஸு ஸம்மத: – தேர் ஓட்டுவதிலும் வல்லவன் - என்பதாக வீரர்களும் கொண்டாடும் வீரம் கொண்டவன்.

வ்யாக்யானம் – (என்னையுமுள்ளென்மின்களே) இன்னமும் நோவுபடுகிறா ருண்டென்று சொல்லுங்கோள். ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி, “இத்தலையைப் பிரிந்தாரிலிருப்பாரில்லை’ என்றிருக்கையாலே வாராதொழிந்தா ரத்தனை, இத்தலையில் ஸத்தையுள்ளமையை யறிவியுங்கோள்” என்று. இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “அழகிது; ஆகிலும் ‘இன்றியமையாமை’ என்று தமிழர்தொரு ப்ரவாதமுண்டு; அதாகிறது, ஒரு தலையுண்டானால் ஒரு தலையின்றிக்கே இராது; இரண்டு தலையுமுண்டாதல், இரண்டு தலையின்றிக்கே யொழிதல் வித்தனையாயிற்று. அதில், தாமுளராகையாலே இத்தலையுமுண்டென்கை நிச்சிதம்; ஆன பின்பு, ப்ரதிகூலித்தாரைக் கிழங்கெடுத்துப் பொகட்டு அநுகூலித்தார் தலையிலே முடியை வைத்து க்ருதக்ருத்யராய், “இனிக் கர்த்தவ்யஸேஷமில்லை” என்றிருக்கிறவர்க்கு, இன்னமும் ரஷ்ய வர்க்கமொன்றுண்டென்று சொல்லுங்கோள்” என்று.

விளக்கம் – (என்னையும் உள்ள என்மின்களே) - இன்னமும் பிரிவாற்றாமையால் துன்பம் கொண்டவர்கள் உள்ளனர் என்று அவனிடம் சென்று கூறுவீர்களாக. இதற்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாக திருமாலையாண்டான் ஒரு கருத்தை அருளிச்செய்வார்; அதாவது, “அவனைப் பிரிந்தவர்கள் யாரும் உயிருடன் இருப்பதில்லை. ஆகவே நானும் இறந்திருப்பேன் என்று எண்ணியதால் இங்கு

வராமல் உள்ளான்; ஆனால் இங்கு நான் உயிருடன் உள்ளேன் என்பதை அவனிடம் சென்று கூறுங்கள்” என்கிறாள். இதனைக் கேட்ட எம்பெருமானார், “இந்தக் கருத்து அருமையாகாவே உள்ளது. ஆயினும், காதலர்களில் ஒருவர் இன்றி மற்றொருவர் இல்லை என்பதான தமிழருடைய பொதுவான சொல் உண்டு. காதலர்களில் ஒருவர் இருந்தால் மற்றொருவர் இல்லை என்று ஏற்படாது; இருவரும் இருப்பார்கள் அல்லது இருவரும் இல்லை என்றே ஆகும். ஆகவே, தான் உள்ளதால் அவளும் இருப்பாள் என்பதை அவள் அறிவாள் என்பது உறுதியாகும். ஆகவே இவள் வண்டுகளிடம் கூறுவது என்னவென்றால், “தனக்கு ஏற்புடையவராக இல்லாதவர்களை அழித்து, தன்னிடம் பக்தியும் அன்பும் கொண்ட விபீஷணன் போன்றவர்களுக்கு முடி சூட்டி, செய்யவேண்டியதைச் செய்தவனாகவும், இனி செய்ய வேண்டிய செயலில் மீதம் ஏதும் இல்லை என்று உள்ளவனும் ஆகிய அவனிடம் சென்று, காப்பாற்றப்பட வேண்டியவள் ஒருவள் உள்ளாள் என்று கூறுவீர்களாக”, என்பதாகும் என்று அருளிச்செய்தார்.

6-1-11 மின் கொள் சேர் புரிநூல் குறள் ஆய் அகல் ஞாலம் கொண்ட வன் கள்வன் அடி மேல் குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன பண் கொள் ஆயிரத்துள் இவை பத்தும் திருவண்வண்டுக்கு இன்கொள் பாடல் வல்லார் மதனர் மின்னிடை அவர்க்கே

பொருள் - ஒளி வீசும் திருமேனிக்கும், பிரம்மச்சாரி வேஷத்திற்கும் சேர்வதாக உள்ள பூணூல் அணிந்த வாமனனாகவும், அகலமான இந்தப் பூமியானது மற்ற யாருக்கும் வசப்படாமல் தனக்கு மட்டும் அடிமை என்பதாக அளந்து எடுத்துக் கொண்டவனும், தானம் அளிப்பவன் மற்றும் அவனுடைய நாட்டில் உள்ளவர்கள் என்பதான அனைவரும் ஏற்கும்படியான வடிவத்தில் உள்ள கள்வனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகள் விஷயமாக நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்ததும், பண்ணானது இயலைத் தனக்குள் அடங்கியதாக உள்ளதும் ஆகிய ஆயிரம் பாசுரங்களில், திருவண்வண்டுக்கு உரிய இனிமையைக் கொண்ட பாசுரங்களான இந்தப் பத்தையும் பொருள் உணர்ந்து கற்கவல்லவர்கள், மின்னல் போன்று மெல்லிய இடை கொண்ட பெண்களுக்கு மன்மதன் போன்று இருப்பார்கள்.

அவதாரிகை – நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள், காமிநிகளுக்குக் காழுகர் போக்யமாமாப்போலே ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸ்ப்ருஹா விஷயமாவரென்கிறார்.

விளக்கம் – இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்கவல்லவர்கள், காதலிக்குக் காதலன் இனிமையாக உள்ளதைப் போன்று ஸர்வேச்வரனுக்கு விரும்பத்தக்க பொருளாக இருப்பார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (மின்கொள் சேர்புரிநூற்குறளாய்) மின்னைவென்று ச்யாமமான திருமேனிக்குப் பரபாகமான சேர்த்தியுடைய திருயஜ்ஞோபவீதத்தையுடைய ஸ்ரீவாமநனாய். இப்போதிது சொல்லுகிறது அவன் ஸர்வஸ்வத்தையுங் கொடுக்கும்படி விந்த வேஷத்தோடே போய்ப் புக்கபடி. “பகற்கண்டேன்” என்கிற தோற்றரவுக்குக் கிழக்கு வெளுக்கிறபடி. தூது விடுகைக்குங்கூட சக்தனல்லாதமை தோற்ற இரப்பாளனாய், இத்தலையைப் பிரிந்து வந்த சிறாம்புதலெல்லாம் வடிவிலே தோற்ற நின்றபடி.

விளக்கம் - (மின்கொள் சேர்புரிநூல் குறளாய்) - மின்னலின் வெண்மையான ஒளியைத் தோற்கடிக்கும்படியாக, கறுமையான அவனுடைய திருமேனிக்குச் சேரும்படியாக உள்ள பூணூல் அணிந்த வாமனனாக. இங்கு ஏன் பூணூல் குறித்துக் கூறவேண்டும் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்; மஹாபலி தன்னுடையது என்று வைத்துள்ள அனைத்தையும் தானம் கொடுக்கும்படியாகக் கவர்கின்ற அழகான கோலத்துடன் சென்றான் என்பதை உணர்த்தவே ஆகும். அதாவது, மஹாபலியின் அனைத்தையும் அபகரித்தது போன்று, இவளுடைய அனைத்தையும் கவர்வதற்காக இவ்விதம் திருவண்வண்டுரில் உள்ளான் என்று கருத்து. அடுத்த திருவாய்மொழியானது “மின்னிடை மடவார்” என்றுள்ளபோது இங்கு ஏன் வாமனனைக் கூறவேண்டும் என்பதற்கு விளக்கம் அளிக்கிறார்; “பகற்கண்டேன்” என்பதாக உள்ள அவதாரத்திற்கு ஏற்றபடி தொடங்கும் நிலை; அதாவது “மின்னிடை மடவார்” என்ற திருவாய்மொழியில் உள்ள அவதாரம் குறித்து இங்கு தொடங்கிய விதம் கூறப்பட்டது. “நிலங்களை மீண்டும் அளித்துவிடுவாயாக” என்ற செய்தியுடன் ஒரு தூதனை மஹாபலியிடன் அனுப்புவதற்குக் கூட சக்தி இல்லாதவனாகக் காண்பித்துக் கொள்வதற்காக, யாசிப்பவனாகச் சென்றான். இவனைப் பிரிந்து நிற்பதால் ஏற்படும் சங்கோஜம் போன்றவை வடிவில் வெளிப்பட்டபடி உள்ள நிலை.

வ்யாக்யானம் - (அகல் ஞாலங்கொண்ட வன் கள்வனடி மேல்) பூமிப் பரப்படங்கலும் அவனுக்கொன்றும் தொங்காதபடி அபஹரித்த மஹாவஞ்சுகன் திருவடிகளிலே. “மின்னிடை மடவார்”க்குக் கிழக்கு வெளுக்கிறபடி; அதாவது, மஹாபலியினுடைய துர்மாநத்தைப் போக்கி ஒன்றொழியாமல் கைக்கொண்டாற்போலே, ப்ரணய ரோஷத்தாலே வந்த இவளுடைய அபிமாநத்தைப் போக்கிச் சேர விட்டுக் கொண்டபடி. எதிரியாய் வந்தவனுடைய துர்மாநத்தைப் போக்கினாப் போலன்றிறே ப்ரணயநியுடைய மாநம். அது அழிக்கலாம், இது அழிக்கவொண்ணாதே. நிர்விஷயமாகக் கோபிக்கிறவர்கள் இலக்குப் பெற்றால் மிகைக்குமத்தனையிறே. அவன் ஸந்நிதியிலு மழியாததொன்றிறேயிது.

விளக்கம் - (அகல் ஞாலம் கொண்ட வன் கள்வன் அடி மேல்) - பூமிப்பரப்பு முழுவதுமாக, மஹாபலியிடம் ஏதும் மீதம் நிற்காதபடி அனைத்தையும் அபகரித்த மஹாவஞ்சுகனாகிய வாமனனுடைய திருவடிகளில். “மின்னிடை மடவார்” என்ற திருவாய்மொழியைத் தொடங்குவதற்காக இங்கு “வன் கள்வன்” என்றார். மஹாபலியின் செருக்கை விரட்டி, அவனுடையது என்று அவன் எண்ணிய ஒன்றையும் விடாமல், தான் கைக்கொண்டது போன்று, ப்ரணய கோபத்தால் வந்த இவளுடைய செருக்கை விலக்கி. ஆனால், ஒரு பெண்ணுடைய செருக்கை விலக்கியது என்பதற்கு, எதிரியின் செருக்கை விலக்கியதை உதாரணமாகக் காண்பிக்கலாமா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். எதிரியாக வந்தவனுடைய செருக்கை விரட்டியது போன்று அல்ல காதலியின் மானம். அதனை அழிக்காமல், இதனை அழிக்க இயலாது. இவளுடைய செருக்கை அழிக்க இயலாது என்று ஏன் கூறவேண்டும்? ஒருமுறை திருமுகத்தைக் காண்பித்தால், அதில் மயங்கி இவளுடைய செருக்கானது அழிந்து விடும் அல்லவோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அந்தக் காரணமும் இன்றி கோபமும் செருக்கும் கொள்பவர்கள், தங்களுக்கு அவற்றைக் காண்பிக்கும் ஒரு இலக்கு கிட்டினால், அவை அதிகம் ஆகும் அல்லவோ? ஆகவே அழிக்க இயலாது என்கிறார். அவன் அருகில் வந்து நின்றாலும் இது அழியாது; அதாவது ப்ரணய கோபத்தின் தொடக்க நிலையிலேயே அதனைப் போக்க இயலும்; அது முற்றினால், அவன் வந்து திருமுகம் காண்பித்தாலும் கோபம் குறையாது ; அதிகரிக்கவே செய்யும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (குருகூரித்யாதி) (பண்கொளாயிரம்) “ஈழம் பிரம்பு கொண்டது” என்னுமாபோலே பண்ணேமிக்கிருக்கை. (இன்கொள் பாடல் வல்லார்) இனிதான பாடலை வல்லார். இதுக்கு பல ச்ருதி வேண்டாகாணும்; இது தன்னையே யினிதாகச் சொல்லவமையும். (மதனர் மின்னிடையவர்க்கே) காமிநிகளுக்குக் காழுகரெவ்வளவு, இத்தை யதிகரிக்கவல்லவர்கள், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அவ்வளவாவர்; இங்ஙனன்றாகில், “பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ”, “புறத்திட்டின்னங் கெடுப்பாயோ” என்று சொல்லுகிறவிவர், ஸ்த்ரீகளுக்கு போக்யராவரென்கிறாரன்றே; காமிநிகளுக்குக் காழுகரைப் போலே அபிமத விஷயத்துக்கு போக்யராவரென்கிறார்; காலைச் சொல்லப் புக்குத் தாமரையைச் சொல்லாநின்றதினே; ஸர்வதா ஸத்ருசமானவற்றுக்கு உபமாநந் தன்னையே சொல்லக்கடவது; “அது போலே” என்றும், “அதுதான்” என்றும் சொல்லக் கடவதாயிருக்கும்.

விளக்கம் - (குருகூர் இத்யாதி) (பண்கொள் ஆயிரம்) - “ஈழதேசம் என்பது பிரம்புகள் அதிகமாக உடையது” என்று கூறுவது போன்று இங்கு கானமே அதிகமாக உள்ளது. (இன்கொள் பாடல் வல்லார்) - இனிமையாகப் பாடவல்லவர்கள். இந்தத் திருவாய்மொழியிக்கு பலன் கூறவேண்டாம்; இதன் இனிமையே பலனாக அமைவதாக உள்ளது. (மதனர் மின்னிடையவர்க்கே) - காதலிகளுக்குக் காதலர்கள் எந்த அளவிற்கு ப்ரியமானவர்களாக இருப்பார்களோ, அதனைப் போன்று, இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்கள், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கும் ப்ரியமாக இருப்பார்கள். இங்கு “ ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு” என்று மட்டும் வ்யாக்யானத்தில் உள்ளபடியே பொருள் கொள்ளலாம் அல்லவோ? எதற்காக “ஸர்வேச்வரனுக்கும்” என்பதைச் சேர்க்கவேண்டும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; இவ்விதம் பொருள் கொள்ளவில்லை என்றால், திருவாய்மொழி (6-9-9) - பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ - என்றும், திருவாய்மொழி (6-9-8) - புறத்திட்டின்னங் கெடுப்பாயோ - என்றும் உள்ள இவர்கள், பெண்களுக்கு இனியவர்கள் ஆவர் என்று கூறுகிறார் என்று பொருள் உரைக்கமுடியாது அல்லவோ? ஆகவே, காதலிகளுக்குக் காதலர்கள் போன்று, ஈச்வரன் மற்றும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஆகியவர்களுக்கு இனிமையாக

இருப்பார்கள் என்று கருத்து. இங்கு “மதனர் போல்” என்று கூறாமல் “மதனர்” என்று நேரடியாகக் கூறியதன் கருத்தை “காலைச் சொல்ல”, “ஸர்வதா” மற்றும் “அது போல” என்று வ்யாக்யானத்தில் தொடங்கும் அடுத்த மூன்று வாக்கியங்களில் கூறுகிறார். திருவடிகளைக் கூறுவதற்காக வந்த பின்னர் தாமரையைக் கூறுவர் அல்லவோ; இதனைத் திருவாய்மொழி (6-9-9) – தாவி வையம் கொண்ட தடம் தாமரைகட்கே - என்பதில் காணலாம். மேலும், அனைத்துவிதங்களிலும் ஒரு பொருள் மற்றொரு பொருளுடன் ஒப்புமை கொண்டுள்ளபோது, அந்த மற்றொரு பொருளைக் கூறுவதே வழக்கம் ஆகும். “அது போல” மற்றும் “அதுதான்” என்று கூறுவதாகவும் உள்ளன.

திருவாய்மொழி ஆறாம் பத்து முதலாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 112)

60. பிதா த்வம் மாதா த்வம் தாயித தநய: த்வம் ப்ரிய ஸுஹ்ருத்

த்வம் ஏவ த்வம் மித்ரம் குரு: அஸி கதிச்ச அஸி ஜகதாம்

த்வதீய: த்வத் ப்ருத்ய: தவ பரிஜந: த்வத் கதி: அஹம்

ப்ரபந்ந: ச ஏவம் ஸதி அஹம் அபி தவ ஏவ அஸ்மி ஹி பர:

பொருள் – இந்த ஜகத்திற்கு நீயே தந்தை ஆவாய், நீயே தாய் ஆவாய், ப்ரியமான புத்ரனும் நீயே ஆவாய், ப்ரியமான நண்பனும் நீயே ஆவாய், உற்ற தோழனும் நீயே ஆவாய் குருவும் நீயே ஆவாய், கதியும் நீயே நீயே ஆவாய், நான் உனக்கு வசப்பட்டவன் ஆவேன், நான் உனது அடிமை ஆவேன், நான் உனது தாஸன் ஆவேன், உன்னை மட்டுமே உபாயமாகக் கொண்டவன் ஆவேன். இப்படி உள்ளபோது உனக்கு காக்கப்பட வேண்டியவனாக நான் உள்ளேன் அல்லவோ?

அவதாரிகை – “இச்சையுமின்றிக்கே, உக்தி மாத்ரத்தைக் கொண்டு இச்சையையும் உண்டாக்கி ரக்ஷித்தருள வேண்டுமென்கிறதென்?” என்ன; அவர்ஜனீய ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரன் இவரிடம், “உமக்கு இச்சை இல்லாமல், உமது சொற்களை மட்டுமே நாம் எடுத்துக்கொண்டு, உமக்கு இச்சையையும் ஏற்படுத்தி, உம்மைக் காத்தருள வேண்டும் என்கிறீர். இது எப்படி?”, என்றான். இதற்கு இவர், தனக்கு அவனுக்கும் இடையே உள்ள தள்ள இயலாத சம்பந்தத்தைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பிதா த்வம்) உத்பாதகராய், ஹிதகாமராய் இருக்கிறவர் தேவர். (மாதா த்வம்) கார்ப்பதாரணம் பண்ணி, ப்ரஸவ க்லேசத்தை அநுபவித்து, அசசி ப்ரஸவங்களையும் மதியாதே இவன் ப்ரிய ஹிதமே அபேக்ஷித்திருக்கும் தாயைப்போலே பரிவுடையீர் தேவர். “பிதாஹமஸ்ய ஜகத:”, “பூதாநாம் யோஃவ்யய: பிதா”, “தஞ்சமாகிய தந்தை தாய்”. (தயித தநய: த்வம்) அபிமதனாய் நிரய நிஸ்தாரகனான புத்ரனைப்போலே நின்று ஸஹகரிப்பீர் தேவர். “நன்மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையும் அவரே”.

விளக்கம் - (பிதா த்வம்) - நான் பிறப்பதற்குக் காரணமாகவும், எனக்கு நன்மையை விரும்புவனாகவும் உள்ளவன் நீயே ஆவாய். (மாதா த்வம்) - கர்ப்பத்தில் என்னைத் தாங்கி, ப்ரசய வேதனைகளை அநுபவித்து, குழந்தையின் மல மூத்ரங்களைப் பொருட்படுத்தாமல், அதன் நன்மையையும் ப்ரியத்தையும் மட்டுமே எதிர்பார்த்தபடி உள்ள தாய் போன்ற பரிவு கொண்டவன் நீயே ஆவாய். வராஹபுராணம் (73-94) - பிதா அஹம் அஸ்ய ஜகத: - இந்த ஜகத்தின் தந்தையாகவும் - என்றும், ஸஹஸ்ரநாமம் - பூதாநாம் ய: அவ்யய: பிதா - அனைத்து உயிர்களுக்கும் அழிவற்ற தந்தையாக - என்றும், திருவாய்மொழி (3-6-9) - தஞ்சமாகிய தந்தை தாய் - என்றும் கூறப்பட்டது காண்க. (தயித தநய: த்வம்) - ப்ரியத்திற்கு இலக்காகவும், புத் என்ற நரகத்தை விலக்குபவனாகவும் உள்ள புத்திரன் போன்று நின்று உதவுபவன் நீயே ஆவாய். திருவாய்மொழி (5-1-8) - நன்மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையும் அவரே - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (ப்ரிய ஸுஹ்ருத் த்வம் ஏவ) அபிமதருமாய் ஸர்வகாலத்திலும் சோபனத்தையே பண்ணும் திருவுள்ளத்தையுடையராயிருப்பீர் தேவரீர். அநர்த்தத்தைப் பண்ணினாலும் விடவொண்ணாத அபிமதத்வம். அநபிமதனானாலும் விடவொண்ணாத ஸுஹ்ருத்த்வம். அவதாரணம் ஸர்வத்திலும் அன்வயிக்கக்கடவது. (த்வம் மித்ரம்) அர்ஜுனன் ஸுபத்ரையுடைய ஸ்வயம்வரத்தை தேவருக்கு அறிவித்து லபித்தாற் போலே அசேஷ ரஹஸ்யங்களையும் அறிவிக்கலாம்படி விச்வஸநீயராயிருப்பீர் தேவரே. (குருரஸி) “மந்மநா பவ மத் பக்த:” என்றும், “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்றும் நின்ற நிலைகளிலே ஹிதோபதேசம் பண்ணும் ஆசார்யரும் தேவரே.

விளக்கம் – (ப்ரிய ஸுஹ்ருத் த்வம் ஏவ) - விருப்பமானவர்களாக, அனைத்து காலத்திலும் மங்களத்தையே செய்யும் திருவுள்ளம் கொண்டவனாக நீ உள்ளாய். விருப்பம் இல்லாதவற்றைச் செய்தாலும், விட இயலாதபடி உள்ள விருப்பமானவன். விருப்பம் இல்லை என்றாலும் விட இயலாதபடி உள்ள நன்மையை விரும்பும் நண்பன் என்ற தன்மை. “த்வம் ஏவ – நீயே” என்பதை அனைத்திலும் சேர்க்கவேண்டும். (த்வம் மித்ரம்) - அர்ஜுனன் சுபத்ரையின் ஸ்வயம்வரத்தை உனக்கு அறிவித்து உன்னைப் பெற்றது போன்று, அனைத்து இரகசியங்களையும் அறிவிக்கலாம்படியான நம்பகத்தன்மை கொண்டவனாக உள்ளவன் நீயே ஆவாய். (குரு: அஸி) - கீதை (18-65) – மந்மநா பவ மத் பக்த: - என்னிடம் மனம் வைத்தவனாக, எனது பக்தனாக – என்றும், கீதை (18-66) – மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ - என்னையே சரணம் என்று புகுந்து – என்றும் நிற்கும் நிலையின் நன்மையை உபதேசம் செய்யும் குருவாகவும் நீயே உள்ளாய்.

வ்யாக்யானம் - (கதிச்ச அஸி) புருஷார்த்தோபாயபூதரும் தேவர் என்னுதல்; “கந்தவ்யத்வாத் கதி:” என்று பரமப்ராப்யர் தேவர் என்னுதல். (ஐகதாம்) இந்த ஸம்பந்தம் தேவாதி ஸகலப்ராணிகளுக்கும் ஸாதாரணம். உபயவிபூதிக்கும் ஸாதாரண மென்னவுமாம். (த்வதீய:) அந்த ஸாமாந்யமொழிய தமக்குண்டான விசேஷ ப்ரதிபத்தியை அருளிச் செய்கிறார். “யஸ்யாஸ்மி” என்கிறபடியே தேவருக்கு சேஷபூதன். (த்வத் ப்ருத்ய:) தேவருக்கு அதியத்தை விளைத்து ஸ்வரூபம் பெறும் ஸம்பந்தத்தை உடையன் என்கை. அதினாலே தேவருக்கு பரணீயன் என்னுதல். (தவ பரிஜந:) “ஆத்மதாஸ்யம்” என்கிற நிருபாதிக தாஸபூதன் என்னுதல். “தாஸபூதாஸ் ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:”, “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்று ஸர்வகைங்கர்யத்துக்கும் அர்ஹன்.

விளக்கம் - (கதிச்ச அஸி) – புருஷார்த்தத்தை அடைய வைக்கும் உபாயமாகவும் நீயே உள்ளாய். “கந்தவ்யத்வாத் கதி:” என்பதாக, அடையவேண்டிய உயர்ந்த இலக்கும் நீயே ஆகிராய். (ஐகதாம்) - இத்தகைய அனைத்து ஸம்பந்தங்களும், தேவர்கள் உள்ளிட்ட அனைத்து உயிர்களுக்கும் பொதுவானவை ஆகும். இவை இரண்டு விபூதிகளுக்கும் பொதுவானவை ஆகும். (த்வத் அதீய:) - அத்தகைய

பொதுவான நிலை மட்டும் அல்லாமல், தனக்கு உள்ள சிறப்பான நிலையை அருளிச்செய்கிறார். யஜூர் ப்ராஹ்மணத்தில் (3-7) – யஸ்ய அஸ்மி – யார் ஒருவனுக்கு நான் அடிமையாக உள்ளேனோ - என்பதற்கு ஏற்ப, நான் உன்னுடைய அடிமை. (த்வத் ப்ருத்ய:) - உனக்கு ஒரு சிறப்பை ஏற்படுத்தி, எனது ஸ்வரூபத்தை அடையும் ஸம்பந்தம் கொண்டவன். இதன் மூலம் உனக்கு வசப்பட்டவன் என்றார். (தவ பரிஜந:) – விஷ்ணுதத்வத்தில் - ஆத்ம தாஸ்யம் - ஆத்மாவின் தாஸன் - என்பதான, இயல்பாகவே அடிமையாக உள்ள நிலை. ஹாரித ஸ்ம்ருதியில் - தாஸபூதாஸ் ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந: - பரமாத்மாவிற்கு அனைத்து ஆத்மாக்களும் இயல்பாகவே அடிமை ஆவர் – என்றும், அயோத்யாகாண்டம் (31-25) - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - நான் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்வேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்கள் செய்வதற்கு நான் தகுதியானவன் ஆவேன்.

வ்யாக்யானம் - (த்வத் கதி:) தேவரே ப்ராப்யபூதர் என்றிருக்கிறேன். (அஹம் ப்ரபந்நச்ச) ப்ராப்யம் பெறுகைக்கு தேவரையே உபாயமாக அத்யவஸிக்கிறேன். (ஏவம் ஸதி) தேவர் ஸர்வவித பந்துஷுமாய், நான் அநந்யகதியுமானா பின்பு. (அஹம் அபி) அஹ்ருத யோக்தனானாலும். (தவ ஏவ பரோ஽ஸ்மி) தேவருக்கே பரனாகிறேன். ஜ்ஞான சக்த்யாதியாலும், ப்ராப்தியாலும் என் கார்யம் தேவருக்கே பரம் என்கை. பரமாகையாவது, ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வப்ரகார நிர்வாஹ்யனாகை.

விளக்கம் - (த்வத் கதி:) - நீயே அடையப்படவேண்டிய இலக்கு என்பதில் நான் உறுதியாக உள்ளேன். (அஹம் ப்ரபந்ந: ச) - இலக்கை அடைவதற்கு உன்னையே உபாயமாக நான் கைக்கொள்கிறேன். (ஏவம் ஸதி) - இப்படியாக நீ அனைத்துவிதமான உறவினனாகவும், நான் வேறு கதியற்றவனாகவும் உள்ள பின்னர். (அஹம் அபி) - மனப்பூர்வமாக உரைக்கவில்லை என்றாலும். (தவ ஏவ பர: அஸ்மி) - உனக்கே நான் வசப்பட்டவன் ஆவேன். ஞானம் மற்றும் சக்தியாலும், உன்னை அடைந்ததாலும், எனது செயல்கள் அனைத்தும் உனக்கே வசப்பட்டவை என ஆகின்றன. இங்கு “பரம்” என்பது அனைத்து இடங்களிலும்,

அனைத்து காலங்களிலும், அனைத்து விதங்களிலும் அவனே நிர்வாகவம் செய்பவன் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்